RESSENYES

FUENTES I PUJOL, M. Eulàlia
La información en Internet
Barcelona. CIMS, 1997, 240 p. (ISBN 84-89643-31-8)

La informació no només és un mitjà de comunicació en temps real, com els mitjans convencionals, sinó que, a causa del seu caràcter digital també és una font d'informació retrospectiva. D'aquí l'interès que la xarxa té per als documentalistes i, més encara, per als documentalistes especialitzats en premsa i mitjans de comunicació, com és el cas de l'autora d'aquest llibre, la doctora M. Eulàlia Fuentes i Pujol.

El llibre tracta Internet precisament com un mitjà d'informació que presenta aquesta doble característica, la qual cosa li confereix una peculiaritat i un valor afegit important. Efectivament, al nostre país, hi ha una tendència (sovint, desgraciadament, fruit de la simple ignorància) a obviar les propietats d'Internet com a font d'informació retrospectiva.

En tot cas, el llibre explica la gènesi i el significat estratègic d'Internet i ho posa en relació amb el concepte (més recent que el mateix Internet) d'autopistes de la informació (terme encunyat per Al Gore, vicepresident del govern dels Estats Units d'Amèrica) i amb la visió que tenen organismes com la FID (Federació Internacional d'Informació i Documentació). En aquest sentit, tal vegada resultarà il·lustratiu veure algunes de les propietats de la xarxa, tot seguint el punt de vista de l'organisme mencionat, que l'autora destaca:

1. Elimina barreres de temps i fronteres.
2. Interconnecta els recursos d'informació mundial de manera eficient i efectiva.
3. Avança cap a la digitalització de dades, documents i coneixement.
4. Proporciona poder als individus i els «allibera de la tirania dels *knowledge gatekeepers*».
5. Pot tractar més eficientment els problemes relacionats amb el medi ambient i els desastres naturals.
6. Proporciona noves oportunitats per a la indústria i el comerç.
7. Facilita la comunicació horitzontal entre les persones.

Aquesta visió de la xarxa és un dels elements presents al llarg del llibre, des del moment que per a l'autora no hi ha massa dubtes que l'Internet representa un ele-

ment de progrés objectiu dins de l'ecosistema de la comunicació, a banda que els governs o els individus pugui fer-ne un mal ús, cosa que, en tot cas, pot passar amb qualsevol altre mitjà.

Des d'aquest punt de partida, el llibre conté tres parts ben diferenciades: en primer lloc, una descripció dels principals serveis d'Internet, amb un especial èmfasi en el més popular i important d'ells: la web.

En segon lloc, conté una anàlisi específica d'Internet com a font d'informació en que l'autora explica quins són els principals serveis nacionals i internacionals de cerca d'informació a l'Internet, però també explica (cosa que no sol ser habitual en el nostre país, tret que siguin fetes per documentalistes) com construir equacions de cerca. La qüestió és que, sense unes habilitats mínimes sobre com traduir necessitats d'informació en equacions de cerca, fent servir lògica boolena, de poc serveix tota la potència de cercadors tan coneguts com AltaVista, HotBot o Lycos.

En aquesta mateixa part, també analitza les característiques principals de la premsa electrònica publicada a través d'Internet. Després de discutir algunes qüestions relatives a la seva naturalesa, en concret, després de considerar les seves característiques específiques en tant que publicacions digitals, l'autora proporciona una guia selectiva dels principals mitjans periodístics nacionals i internacionals presents a l'Internet.

La tercera part ben diferenciada de l'obra la constitueix una secció que, erròniament segons la nostra opinió, ha estat tractada com un annex, la qual cosa sembla que, de manera subliminal, li resta importància.

En qualsevol cas, aquesta última part a la qual ens referim consisteix en una interessant sèrie d'entrevistes que l'autora va fer a un grup de periodistes i experts en Internet al voltant del tema de l'Internet com a eina de treball periodístic. Entre el grup d'experts seleccionats per l'autora, trobem professionals com Lluís Reales, redactor i responsable de temes de ciència de *La Vanguardia*; Luis Ángel Fernández Hermana, periodista científic d'*El Periódico*; Vicent Partal, creador de *Vilaweb*; Joan Úbeda, de Televisió de Catalunya; Montserrat Llobet, documentalista de TV3 i Carles Salmurri, cap de documentació de *La Vanguardia*. A tots ells, l'autora va plantejar el mateix conjunt de preguntes, de les quals destaquem les següents: «Des de quan fa servir Internet?»; «Quins dels seus serveis utilitza?»; Per a què i amb quina freqüència?»; «Com valora els tipus d'informació que obté?»; «Què opina sobre la premsa electrònica i si creu que substituirà a la premsa tradicional?».

En conjunt, és una obra útil per a un bon grup de professionals: en primer lloc, per als professionals de la comunicació, tant si es tracta de periodistes com si es tracta de documentalistes de premsa. En segon lloc, per als documentalistes en general, tot i que la documentació de premsa no sigui la seva especialitat, i també, i esperem que per raons òbvies, epr als estudiosos de la comunicació en general.

Completen el llibre un glossari, sempre oportú i sempre d'agrair en aquesta mena d'obres, una bibliografia composta d'unes 130 referències, segons hem calculat, i un pròleg, en aquest cas a càrrec de Carme Mayol, presidenta del Col·legi Oficial de Bibliotecaris-Documentalistes de Catalunya, breu, com correspon a un bon pròleg, però també molt interessant i de lectura no menys recomanable que la resta del llibre.

Lluís Codina
Universitat Pompeu Fabra